RETRAGERE ÎN TĂCERE

de Sebastian Boingeanu– Havîrna, Botoşani

Campania:

„CITEŞTE GRATUIT O CARTE“

Într-o lume în care trebuie să plăteşti şi când respiri, Editura NAȚIONAL vine cu o ofertă imbatabilă. Poți lectura această carte, o poți copia şi stoca în propria bibliotecă virtuală, după cum vrei.
Citeşte-o acasă, la şcoală sau la serviciu, în metrou ori în parc, pe computer, laptop, tabletă sau telemobil. Noi nu ne supărăm, dar nu încerca să scoți bani din treaba asta, fiindcă încalci „Legea dreptului de autor şi a drepturilor conexe“.

Fii prietenul nostru!

Înscrie-te în Clubul NAȚIONAL şi vei avea numai de câştigat!

Editura NAȚIONAL
– 2015 -

ISBN: 978-973-659-295-9

Retragerea în tăcere

Să-mi ceri, iubito, să te las,
Când de iubire-mi este sete,
E clar că tot ce mi-a rămas,
E doar o viață de regrete.

Să văd cum tu, aşa departe,
Eşti fericită fără mine,
E clar că trupu-mi se împarte,
Şi înspre rău, dar şi-nspre bine.

S-aud mereu câte o veste,
Ba că te-ai tuns, ba c-ai plecat,
E clar că nu pot trece peste
Un gând ce-mi spune c-ai uitat.

Dar cel puțin trăiesc, iubito,
Şi simt, chiar dacă doar durere,
Căci dragostea am părăsit-o,
Şi m-am retras într-o tăcere.

Căutarea

Căutam de-atâta vreme,
Să-nțeleg unde dispari,
Să pot pune în poeme
Ochii tăi frumoşi şi mari.

Să îmi fi o taină dulce,
O aromă prinsă-n file,
Viața să ni se încurce,
Când te cer cu tot cu zile.

Să te am pe veşnicie,
Să mă ai pe orişicât,
Tu suavă şi zglobie,
Eu normal… şi cam atât.

Să creem o lume-a noastră,
Plină doar de glasul tău,
Vino dar, prințes-albastră,
Să te pot găsi mereu.

Derivă

Unde ne mai poartă viața,
În a noastră neputință,
Unde vom ajunge oare,
Condamnați fără sentință?

Într-o lume fără zile,
Într-o zi fără de noi,
Nişte rânduri fără file,
Nişte cărți fără de foi.

Ne vom regăsi cândva,
Vom avea lumină-n nopți,
Poate numai câte unul,
Poate nimeni, poate toți.

Plecarea

A plecat un tren, iubito
Şi-am plecat şi eu cu el,
Viața-ntreagă mi-am găsit-o,
Printre case fel de fel.

Eram un copil de gheață,
O enigmă fără nume,
Te lăsam fără de viață,
Şi plecam pierdut în lume.

Mă pierdeam fără cuvinte,
Şi uitam de râs şi glume,
Aveam fruntea cam fierbinte
Şi plecam pierdut în lume.

Coşmar cu ochi deschişi

Pe când alții dorm, iubito,
Eu te caut de nebun,
Nu îmi cere să las baltă
Gândul ce m-apas-acum.

Căci de-ar fi să te găsesc,
Te-aş privi cu-nflăcărare,
Să pot să mă liniştesc
Realizând că nu te doare.

Pe când alții dorm, femeie,
Eu te scriu ca o aromă,
Ce nu poate ca să steie
Şi nu poate lua vreo formă.

Căci eşti abur, eşti un vis,
O făptură fără nume,
Un fior de nedescris,
Ce mă urmăreşte-n lume.

Valoarea criticilor

Ce-ar fi lumea fără critici,
Ce-ar fi viața fără ei,
Oamenii aceştia mitici
Ce se cred şi prinți şi zmei?

Am fi toți perfecți, se pare,
Toți în felul lor de-a fi,

Dar, de fapt, doar oarecare
Am fi toți fără a ştii.

Căci de nu avem habar
De acțiuni ce-s imperfecte,
Calitățile dispar,
Şi-ar părea că sunt defecte.

Copilei reci

Doar cafeaua-mi îndulceşte,
Gustul vieții-aşa amare,
Căci sunt doar un oarecare,
Ce în toate te găseşte.

Să te pierd n-aş fi crezut,
Când, de fapt, nu te-am găsit,
Deci tu nu m-ai părăsit,
Deci nici eu nu te-am pierdut.

Dar te plâng, floare amară
Ăsta îmi e scopul vieții,
Ca din zorii dimineții,
Să fiu palid până-n seară.

Sfatul

Avea părul alb şi rar,
Scris pe ani din calendar,
Avea chipul cald şi blând,
Şi mi-a spus cu glas crescând:

Fiul meu, tu ia aminte
A'ste câteva cuvinte:
Lemnul bun doar ca să ardă
Îl doboară orice bardă.

Zbucium

Unde este suferința,
Unde-i dulcele amar?
Unde este neputința
Zilelor din calendar?

Cum să aflu iar tristețea,
Cum să aflu nebunia?
Cum să-mi aflu tinerețea
Şi speranța şi-armonia?

Unde-i cerul cel cu stele,
Unde-i tot ce-am cunoscut?
Unde-i ritmul vieții mele,
Unde-i visul cel pierdut?

Balada flăcăului însurat

Tu la nunta ta,
Sigur vei avea,
Cor de bocitoare,
Multe domnişoare,
Tinere, coafate,
Toate supărate,
Că te-ai dus, băiete,
Te-ai lăsat de fete,
Şi-ai uitat de ele,
Că sunt frumuşele,
Şi că poate-ar vrea
A se mărita.

Toate te visează,
Toate te valsează,
Până nu mai poți,
Şi te-ascunzi de toți,
Iar mireasa ta,

Mult se va distra,
Că te ştie-al ei,
Fie vrei nu vrei,
Iară fetele se bagă,
Şi te joacă noaptea-ntreagă,
Să le treacă din regrete,
Că te-ai însurat, băiete.

De te-aş cere

De te-aş cere de amică,
Nu-i aşa că n-ar fi rău?
Să-ți fiu prieten, fată mică,
Ar cam fi pe gustul tău.

De te-aş cere de iubită,
Nu-i aşa c-ar fi mai bine?
Eu te-aş ştii doar fericită,
Tu m-ai ştii doar lângă tine.

De te-aş cere de nevastă,
Nu-i aşa c-ar fi devreme?
Fiindcă tinerețea noastră,
Încă-i pusă în poeme.

De te-aş cere orişicum,
Ar fi bine într-un fel,
Însă astăzi şi acum,
Nu-i momentul să te cer.

De-ți doreşti ca să mă vezi

De-ți doreşti ca să mă vezi,
Vino, dar, femeie dragă,
Lumea să nu înțeleagă
Când ne-ascundem prin livezi,

S-alergăm pe câmp, iubito,
Să uităm de tot şi toate,
Dând la nori însemnătate,
Să ştim viața c-am trăit-o.

Să ne bălăcim în mare,
Într-un râs ca de copii,
Şi de-ai fi a obosi,
Să stăm tolăniți la soare.

Să fugim prin trenuri goale,
Clandestini şi rătăciți,
Şi când suntem obosiți,
S-am ca pat brațele tale.

Să urcăm pe munți de gheață,
Să privim întreaga lume,
Tu să-mi furi bucăți de nume,
Eu să-ți fur întreaga viață.

Vara ultimei primăveri

Era o vară cam ploioasă,
Pentru iubirea dintre noi,
Ce îmi părea neputincioasă
Pe mare-aceea de noroi.

Eram copii cu gânduri multe,
Dar rătăciți de restul lumii,
Nu avea cine să ne-ajute,
Să nu fim centru al furtunii.

Ne căutam un fel de-a fi,
Ce se dorea ceva special,
Dar nu găseam, de-aceea, ştii,
Era doar ceartă şi scandal.

Ți-ai fi găsit altă iubire,
Aş fi plecat şi eu departe,
Tu ai fi fost o povestire,
Iar eu coperta de pe carte.

O mie

Sunt o mie de culori,
Care tu le poți avea,
De la bunătate-aprinsă,
Până la iubirea mea.

Sunt o mie de motive,
Pentru zâmbetu-ți frumos,
Ce arată, sugestive,
Spre poetul somnoros.

Sunt o mie de dorințe,
De-a te-apropia de mine,
Să fim două cunoştiințe
Pentru rău şi pentru bine.

Este-o singură iubire,
Ce o voi avea mereu,
Ea-mi aduce fericire
Şi-are scris numele tău.

Invitația la cafea

Te-am chemat la o cafea,
Şi-ai venit, iubita mea,
Aveai ochii luminoşi,
Dar cam reci şi somnoroşi.

Aveai cerul prins în păr,
Şi în zâmbet pusă luna,

Şi-un buchet de flori de măr,
Se-mpletea, prinzâdu-ți mâna.

În priviri aveai iubire,
Şi în palme-ntreaga lume,
Şi o rochie prinsă-n fire,
De trăiri fără de nume.

Să zâmbeşti doar pentru mine,
Chiar nu te-ai putut abține,
Să mă pierzi de tot din fire,
Numai după o privire.

Povestea unei veri

Te vedeam îngândurată,
Pe când soarele-nnopta,
Te-am văzut şi altădată,
Însă nu-mi păreai aşa.

Eram doi îndrăgostiți,
Într-o vară fără zile,
Dar străini şi adormiți
De atâta alb pe file.

Mă iubeai că eram gheață,
Un morman de neputință,
Te iubeam că erai viață,
Şi o veche cunoştiință.

Ochii tăi erau lumină,
Chipul meu era o umbră,
Viața goală, clandestină,
Noaptea palidă şi sumbră.

Te găsisem doar a mea,
Mă găsiseşi împărțit,
Pustiirea mă cerea,
Să îi fiu pe veci iubit.

Gerul mă ținea de-o mână,
Tu de alta mă strângeai,
Aş fi vrut el să rămână,
Aş fi vrut ca tu să stai.

Dar nu-i loc şi de iubire,
Şi de nepăsare-n mine,
De aceea în neştire,
Pierd răceala... şi pe tine.

Efemerei

Aerul era rece, tare,
Cuvinte se rupeau de buze,
Ecoul răsuna a scuze,
Din cauza absenței tale.

Mă necăjeam c-un sfert de lună,
S-o-mpachetez în nori de mai,
Dar ce păcat că nu erai,
Şi-n locul tău venea furtună.

Ceream o zi să-mi mai oferi,
Ca la apus să îți schimbi gândul,
Să pot sfârşi şi eu cu rândul,
Ce ne făcuse efemeri.

Un nou capitol să se scrie,
Şi se va scrie fără poate,
Dar dintre visele sperate,
Tu vei lipsi pe veşnicie.

Privilegiu

Aveam tot ce-mi puteam dori,
Şi viaţ-aveam, şi sănătate,
Şi însăşi felul meu de-a fi,
Îmi arăta că am de toate.

Aveam ce alţii nu aveau,
Şi linişte şi tinereţe,
Şi-n tot ce ochii mei citeau
Era un strop de frumuseţe.

Ştiam ce alţii n-au aflat,
Aveam un iz de veşnicie,
Eram un om privilegiat,
Şi asta datorită ţie.

Anotimpuri

Iată, iarăşi este mai
Cald decât este când stai,
Şi e bine şi e greu,
Căci e cald... şi frig mereu.

Iată, iarăşi vine vara,
Când e lungă tare seara,
Şi ne prinde toamna iară,
Şi-apoi iarnă, primăvară.

Dorinţă neagră

Căutam atent la tine,
Un refuz hotărâtor,
Însă ce-aveai pentru mine,
Era nu aprobator.

Să dispari cu paşii lungi,
Să nu-ți pese ce simt eu,
Dar pe cât tu mă alungi,
Pe atât mă chemi mereu.

Să îmi spui că nu-ți sunt drag,
Şi apoi să râzi cât vrei,
Când iluzie, murmur, trac,
S-ar juca în ochii mei.

Să mă poticneşti în glas,
Cu sarcasm şi ironii,
Ca tot ce mi-ar fi rămas
E să ştiu că nu mă ştii.

Să îmi ceri un colț de lună,
Şi când ți-l ofer, trudit,
Să mă tai cu el la mână
Mai rău decât c-un cuțit.

Dar tu nu-mi aduci necazuri,
Şi n-ai vrea nici fericire,
Tu-mi deschizi orice zăgazuri
Şi mă-nchizi iar în iubire.

Stropi de primăvară

Ploua cu flori de primăvară,
Şi te iubeam cu munți şi stele,
Erai iubirea vieții mele
Şi îmi părea că-i prima oară.

Eram un simplu muritor,
Erai mai mult decât femeie,
O inspirație în condeie
Purtate-n mâini de scriitor.

Aveam în ochi nisip uscat,
Aveai în glas o melodie,
Erai şi bal şi sindrofie,
Iar eu eram un biet bărbat.

Era un strop de timp în proză,
Era un punct de noapte-n vers,
Şi per ansamblu-n univers,
Erai un mit şi o hipnoză.

Se conturau stele de mai,
Pe cer în ten portocaliu,
Aveam senzația că te ştiu,
Şi tu la fel mă cunoşteai.

Era în aer fum mocnit,
Se aprindea uşor iubirea,
Eu mă pierdeam de tot cu firea,
Din simplul fapt că te-am găsit.

Regret

Te-aş fi iubit, femeie,
Cum nu am mai iubit,
Cu foc, nu cu scânteie,
Cu tot ce am primit.

Şi ți-aş fi dat în dar,
Tot ce aveam de dat,
Un suflet de hoinar,
În palme desenat.

Ți-aş fi cântat un vers,
Cu glasul de pian,
Ca-ntregul univers
S-audă ce-ți doream.

Te-aş fi purtat prin lume,
Pe drumuri neştiute,
În ţări ce nu au nume,
În ţări necunoscute.

Aş fi prins raze de soare,
Şi-aş fi doborât şi stele,
Însă tare rău îmi pare
Că nu am avut putere.

Ploaia şi ziua de vară

Cum ai putea tu,
Ziua călduroasă de vară,
Să mă iubeşti,
Când eu iubesc ploaia?

Cum ai putea să te împaci
Cu norii în care mă regăsesc,
Când chipul tău poartă
Toată seninătatea din lume?

În plus,
Care sunt şansele ca eu
Să renunţ la viaţa mea rece
Pentru căldura sufletului tău?

Cum aş putea să dau culoare
Lalelelor din privirea ta,
Când tot ce am eu
E noroi şi cer cenuşiu?

Şi totuşi, femeie,
Tu şi eu,
Unul lângă altul,
Formăm curcubee.

Versul unui îndrăgostit

Citesc pe chipu-ți fericire
Și mă tem că sunt de vină,
Că un strop șters de iubire
Poate-n viață să te țină.

Ai în ochi doar frumusețe,
Şi în păr modele fine,
Eşti pe culmi de tinerețe
Şi te bucuri de-nălțime.

Te găsesc încântătoare,
Cu privirea colorată,
Orice gând străin dispare
Când apari, înmiresmată.

Mersul meu e voiciune,
Glasul meu e melodie,
Fug pe străzile din lume
Într-un dans de bucurie.

Lumea pare că-i schimbată,
Când o clipă te-am zărit,
Noaptea este parfumată
Şi eu sunt îndrăgostit.

Retrospectivă

Oare ce-ar fi fost azi, dacă,
N-ar fi fost cu noi nimic?
Chipul tău să nu îmi placă,
Ori să n-am curaj să-ți zic?

Poate ar fi fost mai bine,
Sigur ar fi fost mai rău,
Căci în viață fără tine
Să mă regăsesc e greu.

Poate întâlneam o altă,
Sigur nu mai întâlneam,
Căci, deşi nu cred în soartă
Eu pe tine te-aşteptam.

Poate tot aflam iubirea,
Sigur nu o mai aflam,
Căci n-am mai simțit trăirea,
Clipei când te cunoşteam.

Oare ce-ar fi fost azi, dacă,
N-ar fi fost cu noi nimic?
Chipul tău să nu îmi placă,
Ori să n-am curaj să-ți zic?

Nehotărâre

Aş pleca şi aş rămâne,
Şi m-aş duce şi aş sta,
Numai cu un colț de pâine
Lumea s-o pot colinda.

Şi-aş fugi şi-aş sta în loc,
Ori aş fluiera cu dor,
Ca-n al vieții mele joc
S-am iluzia că-i uşor.

Fuga în lume

Iartă-mi nebunia din privire,
Iartă-mi zbuciumiul din glas,
Când dispar, brusc, în neştire,
Şi în lacrimi goi te las.

Aş minți dacă ți-aş spune
Că-ntr-o zi o să mă schimb,
Că renunț în larga lume
Câteodată să mă plimb.

Ar fi vorbe în zadar,
Ar fi vise fără nume,
Să promit că nu dispar
Dus de-un val uriaş în lume.

Aşadar, mă iartă, dragă
Fiindcă nu mă pot abține,
Chiar de fug în lumea largă,
Am să mă întorc la tine.

Ploaie de primăvară

Ploua pe străzi cu picuri reci,
Şi eu fugeam după tramvai,
Era un zvon cum c-o să pleci,
Şi-am vrut să-ți spun ca să mai stai.

Ploua pe străzi şi era vânt,
Am alergat pe scări, nebun,
Ajuns la uşă, un cuvânt
Nu am putut să îți mai spun.

Erai palidă, rece, calmă
Şi nu m-ai întrebat nimic,
Am realizat ca dup-o palmă,
Că nu-i nimic ce să explic.

Ai lăsat uşa deschisă
Şi te-ai dus în întuneric,
Eu ți-aveam viața promisă,
Dar m-am dus pe scări isteric.

Ploua pe străzi cu picuri reci,
Tramvaiul nici nu l-am văzut,
M-am resemnat că ai să pleci,
Şi-apoi în ploaie m-am pierdut.

Nebunie de fost

Dacă vreodat-o să mă vezi
Cărând o targă prin livezi,
Când ploaia mă loveşte, rece,
Să nu gândeşti că poate-mi trece.

Dar nici nu mă opri, copilă,
Într-un exces aprins de milă,
Ci, de-mi doreşti o condamnare,
Să te păstrezi la depărtare.

Şi când, sătulă de privit,
Vei vrea să uiți un fost iubit,
Să pleci, prin ploaie şi noroi,
Dar fără să priveşti 'napoi.

Sentință

Pe-un portativ cu note 'nalte,
Ce face clape să tresalte,
E pus un gând de plumb în rime:
Nu e nimic frumos la mine.

Într-o lucrare fără seamăn,
În care versul n-are geamăn,
Se vede-un lait-motiv de gheață:
Eu nu am nici-un drum în viață.

Prin strofe cu perechi ori albe,
Şi cu accent ciudat pe silabe,
Se-aude glasul care tace:
Pe mine să mă lăsați in pace.

Încercare

Mi-am închis inima pe veci
Cu chei ce nu există,
Să nu mai poată fi rănită
În lumea asta tristă.

Mi-am închis inima pe veci,
Crezând c-aşa e cel mai bine,
Dar a fost totul în zadar,
Căci te-am uitat în ea pe tine.

Răceală

Într-o zi vei plânge tare,
Într-o zi vei plânge mult,
Şi-ntr-o noapte oarecare
Am să vin să te ascult.

O să-ți pară că sunt trist,
O să-mi pară c-ai slăbit,
Şi-o să-mi spui să nu insist
Pe cuvinte ce-ai rostit.

Lacrimi or să curgă, reci,
Pe obrajii tăi rotunzi,
Sughițând, ai să te-neci
Şi în palme-ai să te-ascunzi.

Or s-apară nori de gheață,
O să fiu indiferent,
Se va face dimineață
Și-o să-ți spun că nu-i decent.

O să vrei o viață nouă,
O să vrei alt început,
O să-ți spun c-afară plouă,
Și că plec, am stat prea mult.

Speranță

Mâine viața va fi bună,
Spun in fiecare zi,
Dar când zilele se-adună,
Mâine pare-a nu veni.

Ceru-i doar un nor mai mare,
Spun când este prea senin,
Și eu sunt un oarecare,
Și mă pierd, și nu-mi revin.

Noaptea-i doar o zi mai lungă,
Spun când timpul trece greu,
Dar nu poate să-mi ajungă
Să visez oricât vreau eu.

Mâine viața va fi bună,
Cerul nu va fi un nor,
Noaptea n-o să fie lungă,
Și-o să pot zâmbi ușor.

Primăvara

Încep a înflori copacii,
Şi vremea este tot mai caldă,
Au înverzit de tot şi macii,
Şi lebede pe lac se scaldă.

Tot mai senin apare cerul,
Şi se tot plimbă carul mare,
Ne-a părăsit de mult şi gerul,
Şi haina groasă iar dispare.

Se scutură de crengi salcâmii,
Şi-ogoarele se răscolesc,
Ne mângâie albastre raze
Ce-ntreaga zi nu contenesc.

Se-aud cântări de păsări rare,
Şi fug după nectar albine,
Nu este timp de vreo-ntrebare
Când totul merge-atât de bine.

Se bucură ieşind din casă,
Copiii alergând pe-afară,
Căci după iarna friguroasă,
E, iată, primăvară iară.

Ceai şi inspirație

Singur în camera goală
Refuz ajutor de la lume,
Tremur în spasme nebune,
Atins pe obraz de răceală.

Palid în camera-nchisă,
Alerg prin gânduri pierdute,
Nu poate radiera s-ajute,
O foaie din cartea închisă.

C-un ceai şi pe buze tăcere.
Arunc în cameră gânduri,
Se umple caietul de rânduri,
Ce nu au motiv să mai spere.

Testament

Cititorului fidel
Îi voi scrie un pastel,
Cititoarelor fidele
Le dedic strofele mele.

Celui ce m-a cunoscut,
Cu respect eu îl salut,
Celor care nu mă ştiu,
N-am cuvinte să le scriu.

Celorlalți n-am ce le zice,
Moşi, copii, feciori şi fiice,
Vă las vouă toate cele,
Părți din versurile mele.

Secretul versurilor

Brusc îmi vine o idee
Şi-o transform in poezie,
Ba creez o epopee,
Ba un vers de melodie.

Unele sunt reuşite,
Altele, din contră, nu-s,
Dar în toate sunt pitite
Gânduri ce nu sunt de spus.

Orice vers are o taină,
Şi-orice rimă un secret,
Ascunzându-le sub haină
Le prezint în mod discret.

Romantizare

Mă întreb ce îmi vei face,
În tăcere de te-oi place,
Ce pedeapsă îmi vei da,
De te voi romantiza?

Mă întreb ce-o să pățesc,
Dacă mă îndrăgostesc,
Ce se va-ntâmpla cu mine,
De îmi este drag de tine?

Muza fără nume

Muza mea nu are nume,
După chip pare regină,
Ochii cei mai trişti din lume,
Şi un zâmbet de lumină.

Are chipul abătut,
Buze palide şi reci,
Şi un vis necunoscut,
Încuiat în trup pe veci.

Degetele-i sunt subțiri,
Să le sprijine de tâmple,
Când aşează amintiri,
Să le facă cât mai simple.

Păru-i este cochilie,
Ochii negrii cum e luna,

Glasu-i este melodie,
Ce-mi rasună-n gând într-una.

Cu o gingăşie gravă,
Mi se stinge des în palme,
O găsesc dulce, suavă,
Gata ca să mă condamne.

Că o fac să fie ființă,
Şi-i ofer numai căldură,
Şi în marea-i neputință
O prefac literatură.

Amintirii

Fugi departe, amintire,
Fugi departe şi dă-mi pace,
Ca-ntr-o stare de neştire
Să pot face ce îmi place.

Dă-mi răgaz şi nepăsare,
Gând trecut şi nemilos,
Căci în ceea ce apare,
Nu poți fi decât prisos.

Lasă-mă să fiu iar tânăr,
Să am ochii visători,
Ca în viața care trece
Să trăiesc de mii de ori.

Oboseala vietii

Am dat haina jos
Şi am privit oglinda,
Pe chipul somnoros
Mi-am regăsit colinda.

Mersesem drumuri multe,
Să aflu fericirea,
Şi-acum în clipe scurte,
Luptam cu amintirea.

Tăcerea mi-am găsit,
Pe pat m-am pus tăcut,
Şi când am adormit,
Memoria mi-am pierdut.

Revedere în noapte

În casă frigul se juca,
Atingându-mi fruntea caldă,
Ploaia mă elibera,
Şi-am ieşit nebun în stradă.

Lumina ochii mi-i rănea,
Drumul era ud şi gol,
Noaptea palidă privea,
Cum pe drum porneam uşor.

Deodată la un colț te văd,
Frumoasă şi slăbita,
Ochii fiind loviți - prăpăd,
Inima şi ea zdrobită.

Ca un copil am vrut să spun
Ca s-a-mplinit tot ce am scris,
Dar ca mizantrop nebun,
M-am trezit confuz din vis.

Bătrânețe-n tinerețe

Mi s-a urât de tot pe lume,
Şi m-am sleit de-orice putere,

Vreo aventură să adune,
A mea dorință nu mai cere.

M-am eliberat de gânduri,
Ce mă înrobeau cu foc,
Preschimbându-le în rânduri,
Şi în versuri, ca-ntr-un joc.

Am ajuns bătrân în mine,
Însă tânăr pe afară,
Totuşi, totul este bine,
Spune glasul de fanfară.

Clipa de fericire

Clipeam în gând să nu o scap,
Din ochi nici-o secundă,
Ca-n clipa scurtă de-ntuneric,
În basm să nu se-ascundă.

Să nu mă pierd de tot cu firea,
Deşi deja pierdut eram,
Să țin o clipă fericirea,
Că aş putea, mă amăgeam.

Şi, vai, ce dulce a fost clipa,
Şi fericire-a fost deplină,
Era de-ajuns, ba chiar mai mult,
O viață-ntreagă să mă țină.

Cuvinte derizorii

Un gând, atât am vrut,
Să ocup în sinea ta,
Când finalul de-nceput,
Cântec palid îngâna.

O privire, în sentințe,
Ca să dăinuie pe veacuri,
În a mele suferințe,
Ea să țină loc de leacuri.

Doar un zambet, cât de mic,
Să mă-nseninez şi eu,
Ca în ceea ce-ți dedic,
Pozitiv să fiu mereu.

Să-ți compun doar o sonetă,
Chiar atât de mult era?
Ca prin vocea ta concretă
Să mă poți elibera.

Să-ți dedic o poezie,
Să îți leg măcar un vers,
Însă cine să mai ştie,
Rândul din caietul şters?

Delir

Dacă va fi cândva să pleci,
Aşa cum numai tu o faci,
Aş vrea măcar de-ar fi să-ncerci,
Să-mi spui ceva, să nu mai taci.

Din ochii tăi să curg-o rază,
De amnistie nesperată,
Să am dorința veşnic trează
De-a nu te pierde niciodată.

S-adorm în visul fără nume,
Şi-un vis să fie-această viață,
Te rog să-mi pui file-n albume,
Sau lasă-mă potop de gheață.

O cârpă în ungher zvârlită,
O pată pe oglinda vieții,
Te rog, de vrei, ia şi evită,
Să-mi tulburi anii tinereții.

Să nu alerg prin lume sec,
Atins de-o veşnică simțire,
Şi când aş vrea să te înec
Să-mi ies cu tot ce am din fire.

Ci-un zâmbet pur să mă-nsotească,
Pe rest de drum din viața mea,
Şi pururi să mă-ntinerească,
Şi glasul şi privirea ta.

Ipoteze

Dacă-ntr-o zi te schimbi la gând,
Şi mă refuzi în mod crescând,
Refuză dacă poți şi vrei,
Tot ce-ai citit în ochii mei.

Şi de ar fi să pier de dor,
Atunci să pier în viitor,
Da-n gândul care îl îneci,
Voi dăinui, cu drag, pe veci.

Şi să mă uiți dac-o să vrei,
M-aruncă jos din ochii tăi,
Dar sunt convins că n-o să poți,
Din al tău suflet să mă scoți.

Şi de va fi că să dispar,
Cuprins de-un gând de-al meu, hoinar,
Voi dispărea cu nepăsare,
Dar nu din gândurile tale.

Şi de va fi să pleci departe,
Mânată de un dor de toate,
Atunci te du', te du' cu bine,
Dar într-un gând mă ia cu tine.

Şi de va fi să nu mai fim,
Unul de altul să nu ştim,
Atunci vor creşte mituri, basme,
Peste trecutul stins în spasme.

Ultima dorință

Aruncă-mi în aer dorința,
Înecă-mi în ape neştiința,
Aleargă-mi prin lume neființa,
Să-mi fie deplină sentința.

Aşază-mi în palme o lume,
Coboară-mi din stele un nume,
Recită-mi un cântec din strune,
Şi las-amintiri să se-adune.

Să verse din soare culori,
Să şteargă o urmă de nori,
Să joace prin vene fiori,
Să-mi cazi dragă de mii ori.

Deces pe pânză

C-un strigăt lung şi ascuțit,
Se rupe creanga unui mit,
Se stinge tot ce am iubit,
C-un strigăt lung şi ascuțit.

Se închide arta-n sine,
De la rău, nu de la bine,
Iată, vara nu mai vine,
Şi se-nchide arta-n sine.

Un pictor, iată, a murit,
C-un gând amar, nefericit,
Şi la moment nepotrivit,
Un pictor, iată, a murit.

Cu-n strigat lung şi ascuțit,
Se închide arta-n sine,
Un pictor, iată, a murit,
C-un strigăt lung şi ascuțit.

De-ți voi veni în gând vreodată

De-ți voi veni în gând vreodată,
Să nu m-arunci cu nepăsare,
Aşa cum faci tu câteodată,
Cu orice gând care te doare.

Ci-n părul tău plin de modele,
Mai lasă-mă s-alerg o eră,
Să-ți prind pe el bucăți de stele
Din viață noastră efemeră.

Şi de mă vezi pe-un drum pierdut,
Să nu mă laşi căzut, zdrobit,
Salveaz-un biet necunoscut,
Ce-a îndrăznit de te-a iubit.

Şi dă-mi din viața ta o clipă,
Ca visul meu etern să fie,
Şi ce în ea mi se-nfiripă
Să fi o scurtă nebunie.

O primăvară fără nume

Corbi cu ochi absenți în zbor,
Peste case înghețate,
Țigle lipsă, geamuri sparte,
Corbi cu ochi absenți în zbor.

Nori închişi, de primăvară,
Peste sate-ntunecate,
Versuri şterse şi deşarte,
Nori închişi, de primăvară.

În amiază este seară,
Monoton, pe străzi, tăcere,
Fuge iarnă din unghere,
În amiază este seară.

Corbi cu ochi absenți în zbor,
Nori închişi, de primăvară,
În amiază este seară,
Corbi cu ochi absenți în zbor.

Moartea pictorului

Un pictor a murit,
Ucis în somn de o săgeata,
Şi corpul lui amaru-arată,
A timpului când a trăit.

Un timp de jale şi tristețe,
Pentru artiştii inspirați,
Ce-s condamnați spre-a fi uitați,
De propriile opere mărețe.

Se pleacă crengi peste mormânt,
Copacii plâng şi muza țipă,
O cioară zgrangane o scripcă,

Şi un gropar toarnă pământ.

Pe când în vise-a cucerit,
O lume ce nu s-a născut,
În realitate-a fost pierdut,
Şi-un pictor, iată, a murit.

Moartea cea din urmă

Am încetat să număr zile,
Şi m-am oprit din scris în nopți,
Se scurg banale, şterse file,
Şi strugurii-s când verzi când copți.

S-a dus dorința cea nebună,
De-ai pune lumea la picioare,
De-a scrijeli c-un brici pe lună,
Să îmi declar iubirea mare.

S-au stins secundele, încet,
Cu o tăcere absolută,
Mi s-a umplut întreg caiet,
Dar ea din el nu se înfruptă.

Ci cu-ale ei cuvinte grele,
Ma îngropat în neputință,
Cum pot să îi ofer azi stele,
Când a plecat cu bună ştiință?

Ea a rămas un scurt fior,
De odinioară,
Cea care ma făcut să mor,
Fără să mă doară.

Poema finală

Mi-am citit greşeala în a timpului tăcere,
Aşa de gravă cum n-a mai fost de veacuri,

O rană deschisă legată se cere,
Dar nu sunt nici feşe şi nu sunt nici leacuri.

Mi-am găsit pedeapsa încă ne-ncepută,
Aşteptându-mă cu brațele deschise,
În spate rămânea viață tăcută,
Şi sentimente, planuri şi vise.

Uitarea refuză să vină vreodată,
Şi gândul nu se-mpacă nicicum,
Aş fi privit-o în ochi înc-o dată,
Dar ea deja pleca pe alt drum.

Am adunat ce mai aveam de la ea,
Şi-n traista de vise le-am aşezat,
Convins fiind că-n viața aceasta a mea,
Acolo găsi-voi tot ce-am căutat.

M-aş fi dus după ea până-n capăt de lume,
De ştiam că asta mă va scăpa,
Dar ea ar fi râs cu lacrimi şi glume,
De-această idee nebună a mea.

Aveam chipul palid şi deliram,
M-opreşte un glas care țipă,
Să nu se oprească, deodată, voiam;
Simțeam că e ultima clipă.

Aş fi îngenunchiat şi-aş fi plâns,
Dar cui să te plângi, în camera goală?
În brațe cuvântul din urmă l-am strâns,
Şi i-am recitat poema finală.

Lacrimi şi melancolie

Nici versurile nu mai curg,
Şi nici un zâmbet cald, hoinar,
Chiar şi-o privire să-ți mai smulg,

E încercare în zadar.

Căci eşti cetate fără porți,
Un munte-nchis de încruntări,
Motiv de insomnie-n nopți,
Şi-o sursă gravă de-ntrebari.

Un ticăit pierdut de ceas,
Care refuză să învie,
Şi-n urmă ta a mai rămas,
Doar lacrimi şi melancolie.

Domnul oarecare

Mă doare, iubito, că-ți sunt banal,
O simplă frunză ascunsă de vânt,
În căutarea centrului tău de pământ,
Sunt doar o unealtă uitată-n sertar.

În valul din viață ți-am dat doar un tremur.
Izbit de a ta frunte-ncruntata,
Şi starea aceea mult regretata
E că sunt doar val şi nu sunt cutremur.

Mă doare, iubito, că am primit,
Din ochii tăi gheață şi fulgere multe,
Urechile tale n-au vrut să asculte,
Ce sincer şi liber am glăsuit.

În clipa cu ține am prins rădăcini,
În loc țintuit pe vecie,
A ta frumusețe pe veci nu învie,
Din plante uscate şi din mărăcini.

Mă doare, iubito, că-ți sunt banal,
O simplă frunză ascunsă de vânt,
În căutarea centrului tău de pământ,

Sunt doar o unealtă uitată-n sertar.

Cuvinte ne la locul lor

Am rostit multe cuvinte,
Într-un timp pentru tăcere,
Poate de-astăzi ținem minte
S-ascultăm când ni se cere.

Şi vom asculta, iubito,
Însă separați prin lume,
Dragostea ce am simțit-o,
Iată, nu mai are nume.

Ni s-a stins focul din palme,
Azi ne intră-n ochi cenuşă,
Doar un gând stă să condamne,
C-am închis ultima uşa.

Am rostit multe cuvinte,
Într-un timp pentru tăcere,
Poate de-astăzi ținem minte
S-ascultăm când ni se cere.

Rămâi

Rămâi, te rog, cât mai aproape,
Şi nu pleca nici la final,
Ca-n viață noastră de departe
Să nu avem vreun vis banal.

Ci fiecare zi să fie,
Un vis desprins de realitate,

O nesfârşită melodie
Cu note fine şi înalte.

Să fim pe veşnicie tineri,
Doi bieți copii îndrăgostiți,
Fără bagaje şi rețineri,
De fericire copleşiți.

Rămâi, de asta-ți spune gândul,
Şi inima mă vrea pe mine,
Rămâi şi umple-mi, de vrei, rândul,
Căci el te caută pe tine.

Castelul

Lacul tremura în unde,
Când, fugind pe lângă el,
Căutam a ne ascunde,
Dup-o piatră de castel.

Nu spuneai nici-un cuvânt,
Doar priveai, tăcută, cerul,
Până când, purtat de vânt,
Un ecou lovi castelul.

"Numai mierea este dulce,
Cum e zâmbetul tău mare,
Când un gând mi te aduce,
Timpu-mi pare că dispare."

Tu ai ras de-a mele vorbe,
Şi-ai lăsat în pace cerul,
M-ai purtat 'napoi, spre casă,
Şi-am uitat de-atunci castelul.

Admirație

Ce semne porți pe chip,
Aşa frumos trasate?
Aş vrea, dacă-mi permiți,
Să le admir pe toate.

Să le descriu în rime,
Şi-n versuri să le-aşez,
Aflându-le, să-mi spui
Că iar exagerez.

Să te surprind mereu
Cu foi întregi de cărți,
Cum mă surprinzi şi tu
Cu-a tale calități.

Să-mi fii muză deplină,
Să fiu poetul tău,
Şi-n viața schimbătoare
Să fim aşa mereu.

Glas pe file

Ce simți când vocea mi-o auzi,
Pe file galbene-nvechite,
Ai vrea să pleci şi să te scuzi,
Ori vrei s-auzi tot înainte?

Să fiu acolo mai mereu,
Să-ți laud chipul luminos,
Şi-acesta fi-va rolul meu,
De-a-ți spune cât e de frumos?

Sau poate s-aduc fericire,
Şi s-o presar în al tău drum,
Să ai un gând de împlinire,

Chiar din momentul de acum?

Ori să rup bucăți de stele,
Să le prind în păr tăcut,
Sursei inspirației mele-
Un întreg necunoscut?

Dar tu…
Ce simți când vocea mi-o auzi,
Pe file galbene-nvechite,
Ai vrea să pleci şi să te scuzi,
Ori vrei s-auzi tot înainte?

Cercul vicios al iubirii

Întâmplarea aduce privirea,
Privirea aduce scânteia,
Scânteia aduce fiori,
Fiorii aduc sentimente.

Sentimentele aduc pasiune,
Pasiunea aduce iubire,
Iubirea aduce fluturi,
Fluturii aduc vise.

Visele aduc speranțe,
Speranțele aduc aşteptări,
Aşteptările aduc dezamăgiri,
Dezamăgirile aduc despărțiri.

Despărțirile aduc tristețe,
Tristețea aduce singurătate,
Singurătatea aduce gânduri,
Gândurile aduc resemnare.

Resemnarea aduce eliberare,
Eliberarea aduce ieşiri,
Ieşirile aduc oportunitatea,

Oportunitatea aduce întâmplarea.

Melodia noastră, poezia noastră

Se prea poate să nu fie,
Vers în a'stă melodie,
Şi-n această strofă, poate,
Nu sunt rime-ntortocheate.

În a noastră melodie,
Versul poate nu se scrie.
Şi-n a noastră strofă lungă,
Rimele par să n-ajungă.

Dar e-a noastră melodie,
Dintr-o dulce simfonie
Melodie cum nu-i altă,
Ce pe chip ni se arată.

Şi e strofă cea mai dragă,
Cine să ne-o înţeleagă?
Chiar de-i albă sau cu rime,
Eu o-mpart numai cu tine.

O situație

Eu nu pot fi judecător,
Să hotărăsc cum eşti, domniță,
Într-un discurs încântător
Să fii prințesă ori scufiță.

Dar, totuşi, pot că să descriu,
Fără vreo străduință grea,

În mod concret, abstract şi viu
Imaginea din mintea mea.

Asemeni cu o primăvară,
Sosită când nu te aştepți,
Venit-ai tu, în prag de seară,
Cu mulți fiori precum săgeți.

Ce crunt război şi ce odihnă,
Purtai pe chipul tău frumos,
Iar eu numit cu calm şi-n tihnă
Cel mai înfrânt victorios.

Aveam în palme neputința,
Eram un biet copil sărac,
Da-n inimă aveam dorința
De-ați fi măcar un pic pe plac.

Tu aveai garda ridicată,
Să-ți aperi inocența dulce,
Te întrebai mereu mirată
Ce gând la tine mă aduce.

Ştiai că sunt cuceritor,
Pornit şi pus pe agățat,
Zâmbind cuprins de-un gând uşor,
Eu mă ştiam nevinovat.

La ce ar fi putut fi spus,
Să îți rămân în gând mereu,
Eu nu aveam vreun răspuns,
Aşa c-am fost banalul eu.

Ai fost de-acord pentru o clipă,
Să-mi dăruieşti doar o privire,
Căci după ea poetul țipă,
Convalescent şi în neştire.

De-aici 'nainte cine ştie?
De-aici 'nainte cine vede?

Se va cânta o melodie,
Sau poate totuşi se va pierde.

Între da şi nu

Atinge-mi buzele de vrei,
Să nu mai plec vreodată,
Să fiu şi eu că toți acei,
Care iubesc pe veci o fată.

Sau capul scutură-l uşor,
Şi mă refuză-n mod banal,
Fără prezent şi viitor
Să redevin un biet hoinar.

Şi de-i dorința sufletului tău,
Tu fă aceasta pentru mine,
Eliberează-mă, de-ar fi, spre rău,
Sau ia şi-nchide-mă spre bine.

Micile împliniri

E totuşi bine-acum, când frigul,
Îmi într-adânc în oase,
Cum ai intrat şi tu, iubito,
Aproape de-acel martie, şase.

Iar eu doream în palma ta
Să las un semn, să mă doreşti,
Da-n ochii tăi puteam vedea,
Că tu nu vrei ca să iubeşti.

Era un paradox, ştiu bine,
La fel de mare cum sunt eu,

Fără răspunsuri pentru ține,
La întrebări ce au ecou.

Probabil râzi, probabil nu îți pasă,
Venit ca un străin şi tot străin plecat,
Cu atitudinea neînțeleasă,
De-artist cu scuze încărcat.

Însă în lumea asta gri,
Pe ici şi colo cu albine,
Spune-mi, cum e să ştii,
Că tot ce scriu e pentru tine?

Un oarecare

Rănit în pat, de dimineață,
Nici nu mă sting, nici nu sunt viu,
Numai lumina îndrăzneață,
M-atinge fără să o ştiu.

În spasme grave, virulente,
Un ochi se zbate după tine,
De gânduri acre şi violente,
Absența ta legat mă ține.

Se pare că sunt treaz; se pare,
De mi-ar păsa ar fi ceva,
Mă simt numai un oarecare,
Căci încă n-am privirea ta.

Lumea fără de cuvinte

Ce decădere fără seamăn,
Găseşti în ochii mei, ce cântă,
Tu, sufletul acela geamăn,
Cu inima aceasta frântă.

Ce inspirație fără capăt,
Din degete se scurge-n picuri,
Transmit poemelor un freamăt,
Compus din tine şi nimicuri.

Mocnind prin rânduri învechite,
O stea se stinge printre file,
De astre moarte, rătăcite,
Iubito, nu-ți voi da de ştire.

Ci-n lumea plină de poeme,
O să păşesc cu chip tăcut,
Iar vocea ta o să mă cheme,
Şi-o să mă-ndrume s-o ascult.

E lumea fără de cuvinte,
De alții poate ne-nțeleasă.
E-un loc cu multe simțăminte,
Un loc în care sunt acasă.

Aşteptarea din amor

E-obositoare aşteptarea din amor,
Şi totuşi, cât e de plăcută!
Deşi ținut în lanț de dor,
Din chipul ei gândirea se înfruptă.

E ca un zvon ce-l vrei un adevăr,
Care pe buze de străini apare,
Îl răscoleşti din fir-a-păr,
Sperând la linişte fără hotare.

E-obositoare aşteptarea din amor,
Dar tot o vrem în viața noastră,
Ne place-acel ciudat fior,
Când ne-aşteptăm iubirea la fereastră.

Când nu apare ea, apar răspunsuri la-ntrebare
"Poate e bolnavă, ştiu că nu-i uşor"
Dar dincolo de-orice cuvinte goale,
E-obositoare aşteptarea din amor.

Suferință

Vai, de ce atâtea gânduri,
Pentru ce atâta luptă?
De-mi pun visele pe rânduri
Toți din ele se înfruptă.

Vor să afle calea lor,
Să le schimbe în cenuşă,
Să le-oprească-n dormitor,
Dincolo de-nchisa uşa.

Să mă țintuiască-n pat,
Că pe-un suferind de toate,
Că să fiu mereu legat
Între vis şi realitate.

Visare în miez de noapte

Emisia postului de radio se opri,
Poetul, gânditor, uită a mai clipi,
Pe masă lumânarea pâlpâia tăcută,
Iar muza făcea strofă caldă şi plăcută.

Era o zi ce se putea numi banală,
Dar ce zi e banală pentru un îndrăgostit?
În spasme prins de febră şi de boală,
Eşti ba-n infern, ba-n înălțime azvârlit.

Şi totuşi poetul visa îndrăzneț,
Un chip cum altul nu-i pe lume,
În inimă c-un sentiment măreț,
Ce face fluturi să se-adune.

Să-i scrie domniței sau nu,
Era gândul ce îl necăjea,
Căci de când o cunoscu
Din minte nu îi mai ieşea.

Iar domnița îl credea un visător,
Cu planul de a cucerii femei,
Cu un scurt discurs de orator
Şi-a dat pe față gândurile ei.

Poetul totuşi era atins,
De frumusețea chipului femeii,
Şi cu un foc în piept aprins,
Că'ta motivul pornirii scânteii.

Însă o noapte nu-i de-ajuns
Ca un poet să afle vreun răspuns,
Şi o rază de lumină apăsătoare
Trezi poetul din lunga lui visare.

Senilitate

Ah, de-ai ştii de câte ori,
M-am certat cu tine-n gând,
Vai, de-ai ştii de câte ori,
Ai oprit cearta râzând.

Ah, de-ai ştii de câte ori,
Am crezut că eşti cu mine,
Vai, de-ai ştii de câte ori,
Nu erai, şi n-am fost bine.

Ah, de-ai ştii de câte ori,
M-am oprit să îți vorbesc,
Vai , de-ai ştii de câte ori,
Am zis că nu mai iubesc.

Ah, de-ai ştii de câte ori,
M-am gândit că nu mai pot.
Vai, de-ai ştii de câte ori,
Am vrut să renunț la tot.

Puzzle

Iubirea e un puzzle,
Total întors pe dos,
Uşori aduni la piese
Dar greu dai una jos.

Şi, ne-nțeles de lume,
Cânt tocmai ai creat
Imaginea dorită,
Ceva s-a şi-ntâmplat.

Iubirea îşi ia aripi,
Şi pleacă, tu rămâi,
Şi nu te poți întoarce
La piesa cea dintâi.

Redacția:

Dacă ți-a plăcut acest volum de poezii, nu te costă nimic să-l recomanzi rudelor, prietenilor şi cunoscuților tăi. În acest fel, ne consolidăm şi noi ideea de a oferi cititorilor noştri fideli literatură de calitate şi mai ales GRATUITĂ. Spune-le să ne caute pe www.editura-national.ro şi poate că îți vor mulțumi la un moment dat.

- Eşti tânăr şi neliniştit? Cu toate astea te cuprinde o nostalgie inexplicabilă atunci când bunica sau bunicul îți povesteşte despre cărțile citite de ei? N-ai vrea să afli şi tu ce-au citit, bucurându-se de lectură mai mult decât tine acum?

- Eşti un matur plin de griji şi de poveri, marcat de stresul cotidian de care nu ştii cum să scapi, dar îți mai aduci aminte de puținele cărți la care aveai acces până nu demult? Ce-ar fi să le reciteşti moca, în cel mai facil mod cu putință?! Sau să-i sugerezi copilului tău s-o facă.

- Eşti un bunic nostalgic care, deşi a iubit cartea – poate a şi colecţionat-o –, nu mai are încredere că şi urmaşii lui se vor bucura de lecturile tale? De ce nu îi faci un cadou de nepreţuit nepotului, pe care s-ar putea să nu-l uite toată viaţa. Cum, de altfel, nu te va uita nici pe tine.

Ia gratis de pe site-ul nostru cărţile pe care le doreşti şi citeşte-le! Dacă ţi-au plăcut dă-ne un ***like,*** *poate le şi tipărim la un moment dat, dacă există solicitări. Acum, poate că ţie nu-ţi trebuie. Dar dacă le vor trebui copiilor, nepoţilor sau strănepoţilor tăi, la asta te-ai gândit?! Poţi să bagi mâna-n foc că n-ar fi cândva fericiţi să le citească, aşa cum ai fost şi tu?*

Dar, până la urmă, tu de ce să nu scrii un roman sau un volum de poezii? Nu trebuie decât să vrei asta, iar noi îţi întindem o mână de ajutor. Intră în secţiunea EDITURA DEBUTANŢILOR a site-ului nostru, vezi cum stă treaba şi ce ai de făcut! Din nou îţi spunem: NU TE COSTĂ NIMIC să fii prietenul nostru, ci dimpotrivă. Ne poţi scrie şi pe

e-mail-ul: dan@editura-national.ro, ca să ne cunoaştem mai bine.

Intră în Clubul NAŢIONAL!